

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje věcně důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř., namítajíc, že jednání, jehož se stěžovatel dopustil podle skutkových zjištění rozsudku soudu první stolice, nezakládá skutkovou podstatu zločinu krádeže podle §§ 171, 175 I b) tr. zák., jež byla v něm shledána napadeným rozsudkem, nýbrž tvoří jen přestupek krádeže podle § 460 tr. zák., protože uhlí stěžovatelem na nádraží železničnímu eráru ukradené nebylo jím odcizeno ani z košů, v nichž bývá připraveno uhlí, určené k vytápění strojů, ani z uzamčené místnosti, ani z ohraženého místa. Námitka, že uhlí, o něž tu jde, nebylo odcizeno ani z uzamčené místnosti ani z ohraženého místa, je s hlediska § 175 I b) tr. zák. právně bezpodstatnou, poněvadž se ke skutkové podstatě zločinu krádeže podle §§ 171, 175 I b) tr. zák. nic takového nevyžaduje. Tvrzením, že uhlí nebylo odcizeno z košů, v nichž bývá připraveno uhlí určené k vytápění strojů, chce stížnost zřejmě vyjádřiti, že šlo o krádež, jež nemohla míti vliv na bezpečnost železničního provozu. S názorem stížnosti, že krádež uhlí složeného na nádraží spadá pod ustanovení § 175 I b) tr. zák. jen, když krádež mohla míti vliv na bezpečnost železničního provozu, jest souhlasiti. Ustanovení § 175 I b) tr. zák. jedná o krádežích předmětů v §§ 85 c) a 89 tr. zák. uvedených. V souzeném případě bylo tudíž řešiti otázku, lze-li uhlí stěžovatelem ukradené řaditi mezi předměty v § 85 c) tr. zák. jmenované. Slova »nebo vůbec za okolností zvlášť nebezpečných« ku konci tohoto ustanovení zákona nasvědčují tomu, že trestní zákon uvádí v § 85 c) druhy věcí před oněmi slovy tam označených jen jako příklady předmětů, jichž poškozování páše se za okolností zvlášť nebezpečných. Účelem věcí v § 85 c) tr. zák. uvedených je podle předpokladu zákona zřejmě zabezpečení provozu železnice, pokud se týče jiného z podniků a strojů tam označených proti nehodám, ke kterým může v takovém provozu bez těchto věcí dojíti. Zvýšená ochrana těchto věcí závisí tudíž na tom, že neporušený stav těchto věcí má význam pro bezpečnost provozu. I s hlediska § 175 I b) tr. zák. jest proto předměty sloužící k provozu železnic řaditi mezi věci v § 85 c) tr. zák. jmenované a jejich odnětí kvalifikovati za zločin krádeže jen, mohla-li krádež míti vliv na bezpečnost železničního provozu (rozh. čís. 4406 vid. úř. sb., čís. 2428 sb. n. s. a j.). Skutečností poukazujících k takové povaze uhlí stěžovatelem na nádraží železničnímu eráru ukradeného rozsudek nezjišťuje. Zjištění rozsudkové, že uhlí, o něž tu jde, bylo odcizeno z hromady uhlí u topírny složeného a k vytápění strojů určeného, nenahrazuje potřebné zjištění onoho podstatného znaku skutkové podstaty zločinu krádeže podle §§ 171, 175 I b) tr. zák.

Čís. 3718.

Uplatňuje-li obžalovaný ve formě »odporu«, že nebyl k hlavnímu přelíčení řádně obeslán, uplatňuje tím zmatek podle § 281 čís. 3 tr. ř.

pro porušení předpisu § 427 tr. ř.; nezáleží na tom, že byl opravný prostředek mylně označen, záleží na věcném jeho obsahu.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1929, Zm I 708/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. října 1929, jímž byla odmítnuta jeho zmáteční stížnost do rozsudku téhož krajského soudu ze dne 12. září 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadené usnesení a věc vrátil soudu první stolice, by o zmáteční stížnosti obžalovaného dále po zákonu jednal.

Důvody:

Osobní obeslání obžalovaného k hlavnímu přeličení uvádí § 427 tr. ř. mezi předpisy, jichž šetření káže zákon výslovně pod následky zmátečnosti, a § 281 čís. 3 tr. ř. uvádí v tom směru nešetření předpisu § 427 tr. ř. jako formelní důvod zmátečnosti. V opravném spise, podaném dne 26. září 1929, tedy včas v třídní lhůtě po doručení rozsudku, vynešeného v jeho nepřítomnosti, uplatňuje obžalovaný tuto zmátečnost, vytýkáje, že ke hlavnímu přeličení nebyl řádně obeslán. Obžalovaný ovšem tuto zmátečnost uplatňuje ve formě »odporu«, ohlašuje kromě toho i zmáteční stížnost, leč nezáleží na formálním označení opravného prostředku, nýbrž na věcném jeho obsahu, a tu je jasno, že oním opravným spisem uplatněna byla zmátečnost podle čís. 3 § 281 tr. ř. a, že též byla uvedena skutková okolnost, na které se tato zmátečnost zakládá. Pokud tedy zmáteční stížnost obžalovaného byla krajským soudem dne 3. října 1929 a limine odmítnuta podle § 1 čís. 2 novely k trestnímu řádu jako po zákonu neprovedená, spočívá toto usnesení, nevystihující pravý stav věci, na omylu a bylo proto stížnosti obžalovaného, uplatňující, že »byla ve zmáteční stížnosti jasně uvedena okolnost, naplňující důvod zmátečnosti«, vyhověti, napadené usnesení zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by o zmáteční stížnosti obžalovaného po zákonu dále jednal, nanejvýš i učinil nyní opatření ve smyslu § 1 čís. 3 novely k trestnímu řádu, poněvadž zmáteční stížnost není podepsána obhájcem. Tím jest věc vyřízena i pokud obžalovaný v opravném spise a ve stížnosti mluví o »odporu«, neboť věcně lze uplatniti onu vadu jako zmátečnost a věcně jde tu přes ono mylné označení opravného prostředku jako »odporu« o »zmáteční stížnost«.

Čís. 3719.

Účast na zakázaném táboru není o sobě trestným činem podle §§ 3 a 19 shromažd. zákona.

Není proto vyzvání k hromadné účasti na táboru vybízením k hromadnému páchání přestupku ve smyslu § 15 čís. 4 zák. na ochranu republiky, nýbrž po případě přestupkem § 3 shrom. zák.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1929, Zm I 799/29.)